

Elämänlankoja kutoessa

JOKAISELLA ON OMA tarinansa, niin meilläkin. Minun tarinani alkoi vanhempieni tavatessa toisensa joitakin vuosia ennen syntymääni. Ehkä olin saattanut olla etäisenä ajatuksena heidän haaveissaan jo ennen sitä, tiedä häntä. Laajemmalti katsottuna elämäni kytkeytyy pitkälle menneisiin vuosiin ja sukupolviin, eikä tarvitse mennä edes omaa ukkiäni kauemmas, kun puhutaan jo ihmisestä, joka on syntynyt ennen Suomen itsenäistymistä.

SUVUSSANI ON vuosien saatossa ollut monenlaisia tapoja tulla perheen jäseneksi. Lapsia on syntynyt niin sanotusti perinteisellä tavalla, mutta onpa joukkoon mahtunut niin ottopoikia kuin isättömiäkin lapsiakin, joista jälkimmäisiä ei siihen aikaan katsottu suopeasti. Joku on saattanut kasvaa muun kuin biologisen vanhemman huomassa, ja jonkun elämä on katkenut ennen kuin on ehtinyt kunnolla alkaakaan. Emme myöskään ole ensimmäisiä, jotka odottavat lastaan kuukausien sijaan vuosia, mutta olemme ensimmäisiä, jotka käyvät läpi nykyikäisen adoptioprosessin.

Minä synnyin vanhempieni esikoisek-

si hieman yli 30 vuotta sitten, sattumalta oman äitini syntymäpäivänä. Myöhemmin sain vielä kolme pikkuväijettä, eikä nykymitapuulla katsottuna suuresta perheestä hullinaa puuttunut. Lapsuudestani muistan yhtenä suurimmista asioista sen, kun muutimme toiselle paikkakunnalle. Jälkikäteen olen nähnyt senkin vahvuuteni lähteenä.

Minun ja mieheni yhteinen tarina on kestänyt vasta pienen osan minun tarinastani. Toivottavasti kertomuksemme saa kuitenkin jatkaa vielä vuosikymmenten ajan. On ollut jännä huomata, että esi-isimme suvut eivät ole kytkeytyneet toisiinsa lainkaan, vaikka osittain asuinpaikat ovat menneinä vuosina sivunneet toisiaan läheltäkin.

TÄLLÄ HETKELLÄ koen elämämme melko taaisena. On vaikeaa olla jatkuvasti tyytyväinen tasapaksuun arkeen, vaikka tätähän minä toivoin parin vuoden takaisten surujen jälkeen. Kyllä tässä silti jo haluaisi päästä elämään lapsiperheen arkea jatkuvan odotustilan sijasta. Olen myös törmännyt asiaan, jota en arvannut kohtaavani yksinäisyteen. Minulla on kyllä mies, muu perhe

ja ystäviä, mutta elämme niin erilaisessa elämäntilanteessa kuin valtaosa lähellä asuvista ystävistämme, että tunnen oloni ajoittain ulkopuoliseksi. Haluan viettää ystäviemme kanssa aikaa, mutta joskus en osaa osallistua tilanteeseen, jossa muut kertovat lastensa tekemisistä. Silloin kahvikuppi on lähes ainoa turva, jonka puoleen kääntyä. Haluan uskoa, että jonain päivänä minäkin voin puhua lasteni puuhista.

VAIKKA LAPSEMME eivät vielä ole läsnä elämässämme, he ovat kulkeneet tarinassamme mukana jo muutaman vuoden. Toivon, että voisin näyttää lapsilleni sen saman ilon, jonka olen itse saanut isossa perheessä kasvaessani kokea. Vaikka ydinperheemme on pieni, eikä varmaan tule kovin suureksi kasvamaan, on perheemme toisaalta myös suuri, sillä lasken siihen kuuluvaksi myös vanhempamme sekä sisaruksemme perheineen. Muu perhe odottaa lastamme lähes yhtä suurella innolla kuin me, joten turva-verkot ovat valmiina.

Maija

KUVA Thinkstock

SAMIN uusimmat kuulumiset voit lukea osoitteessa www.adoptioerheet.fi/odotus.